

Studia Podyplomowe Pedagogiczno - Katechetyczne

Elwira Ścibor

**MISSION POSSIBLE
PROGRAMY MISYJNE
MŁODZIEŻY
KOŚCIOŁA ZIELONOŚWIĄTKOWEGO W POLSCE.**

Konspekt zajęć do lekcji katechetyki
w zborze „Betania” w Szczecinie

Praca zaliczeniowa
z warsztatów katechetycznych
napisana pod kierunkiem
dr Elżbiety Bednarz

Szczecin 2006

1. Informacje wstępne:

Liczba dzieci – 6 osób

Wiek dzieci – 13 - 14 lat

Czas trwania lekcji – 1 h 10 min.

Prowadząca – Elwira Ścibor

2. Temat – „Mission possible. Programy misyjne młodzieży Kościoła Zielonoświątkowego w Polsce.”

3. Podstawa biblijna – Dzieje Apostolskie 9; 1-18

4. Prawda biblijna – **Bóg posyła swoje dzieci aby głosiły Dobrą Nowinę w swojej ojczyźnie.**

5. Werset przewodni – Ew. Łukasza 4;18-19

„Duch Pański nade mną, przeto namaścił mnie, abym zwiastował ubogim dobrą nowinę, posłał mnie, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie, a ślepym przejrzenie, abym uciśnionych wypuścił na wolność, Abym zwiastował miłościwy rok Pana.”

6. Cele lekcji:

- uczniowie wypiszą sposoby głoszenia Ewangelii,
- uczniowie opowiedzą o przykładach głoszenia przez nich Ewangelii,
- uczniowie na głos wytłumaczą poszczególne frazy wersetu kluczowego,
- uczniowie wymienią młodzieżowe agendy misyjne Kościoła Zielonoświątkowego w Polsce,
- uczniowie pomodlą się o siebie nawzajem, aby Bóg dodał im odwagi do głoszenia Dobrej Nowiny,
- uczniowie pomodlą się o owoce działania misji w naszym kraju,
- uczniowie pomodlą się o osoby z ich zboru zaangażowane w pracę misyjną.

7. Zastosowane metody:

- metoda słowna (podająca) – opowiadanie historii biblijnej, dyskusja,
- metoda poszukująca (problemowa) – wypisywanie sposobów ewangelizowania, próba interpretacji wersetu przewodniego,
- metoda oglądowa (eksponowanie) – użycie mapy Polski, atrybutów w postaci symboli narodowych i muzyki sugerującej temat zajęć,
- metoda praktycznego działania – wyszukiwanie wersetów w Biblii, wykonywanie poleceń w zabawie stymulującej uczucia.

8. Forma pracy:

- zbiorowa
- indywidualna

9. Środki dydaktyczne: Biblia, mapa Polski, koszulka kibica, szalik kibica, telefon komórkowy z nagraniem ścieżką dźwiękową „Mission Impossible”, arkusz papieru, pisak, zakładki z wersetem przewodnim po jednej stronie i różnymi wersetami pomocniczymi po drugiej stronie (w zał.), mówiącymi o głoszeniu Ewangelii.

Zajęcia wprowadzające:

Nauczyciel oczekuje na uczniów w sali ubrany w koszulkę i szalik polskiej sportowej reprezentacji Polski w piłce nożnej. Na stole, przy którym siedzą dzieci nauczyciel przed zajęciami rozkłada mapę Polski. Dzieci wypowiadają się na temat bieżących wydarzeń sportowych i komentują postawy polskich sportowców i wyniki osiągane przez naszą drużynę. Nauczyciel prowadzi do dyskusji na temat pozytywnych postaw kibiców. Dzieci podkreślają aspekt patriotyczny kibicowania. Dzieci wypowiadają się na temat solidarnych

postaw kibiców, wspólnego dążenia do zwycięstwa, zachęty dla wszystkich Polaków do poparcia dla drużyny, dbania o wyniki reprezentacji ze względu na przynależność do danego kraju. Nauczyciel podkreśla powszechność kibicowania i zaangażowanie w słuszną i patriotyczną sprawę.

Wzbudzenie motywacji:

1. Nauczyciel włącza z telefonu komórkowego ścieżkę dźwiękową z filmu „Mission Impossible”. Dzieci odgadują tytuł filmu, z którego ona pochodzi i podają polskie tłumaczenie tytułu „Misja nie do wykonania”. Nauczyciel stawia dzieciom wyzwanie, że ma dla nich misję nie do wykonania. Nauczyciel mówi na ucho każdemu dziecku z osobna do kogo ma podejść i powiedzieć, że jest piękną dziewczyną lub przystojnym chłopakiem. Dzieci mają chwilę do zastanowienia i same oznajmiają czy decydują się zrealizować powierzona misję, czy też zachować dla siebie to co usłyszeli. Nauczyciel prowadzi krótką dyskusję na temat trudności powierzonej misji. Podkreśla bohaterstwo osób, które zdecydowały się ją zrealizować. W przypadku braku realizacji nauczyciel pyta o motywy, podkreślając, że przekazane zdanie było miłe. Dzieci wymieniają przyczyny, dla których nie zdecydowały się wykonać polecenia.

2. Nauczyciel rozdaje dzieciom zakładki, wersetami pomocniczymi na wierzchu i prosi każdego z uczniów o odszukanie w Biblii wersetu, który otrzymał, przeczytanie go po cichu i podanie w jednym sformułowaniu myśli przewodniej każdego z nich, którą jest „głoszenie Ewangelii”. Nauczyciel prosi uczniów o odczytanie na głos poszczególnych wersetów.

3. Krótkie podsumowanie odnośnie wielości fragmentów biblijnych mówiących o tym, że Bóg posyła nas, abyśmy głosili Ewangelię. Podkreślenie trudności i emocji związanych z głoszeniem innym o Jezusie.

Zaznajomienie uczniów z nowym materiałem:

Nauczyciel zaciekawia uczniów, że jest pewien fragment w Biblii, w którym Pan Bóg zlecił jednemu człowiekowi pewną misję. Człowiek ten miał pójść na ulicę Proszą, a misja ta okazała się być misją do wykonania. Nauczyciel podaje uczniom odnośnik biblijny dotyczący nawrócenia Saula (w celu odczytania kontekstu) i posłania Ananiasza i prosi ich o odnalezienie go w Biblii oraz odczytanie na głos. Po odczytaniu fragmentu nauczyciel skupia się na fragmencie dotyczącym wysłania Ananiasza na spotkanie z Saulem. Ananiasz był gotowy słuchać Pana Boga. Był dzieckiem Bożym, żył z Bogiem, był wrażliwy na Boży głos i ufał Bogu. Jednak gdy Bóg zlecił mu zadanie, aby udał się do Saula, Ananiasz zawahał się. Dokonał oceny człowieka, z którym ma się spotkać. Podkreśla, jakby informuje Boga, że jest to człowiek, którego wszyscy chrześcijanie znają jako ich prześladowcę. Ananiasz odczuwa wręcz zagrożenie, ponieważ wie, że Saul ma upoważnienie do uwięzienia wszystkich wyznawców Chrystusa. Być może w jego sercu zagościł strach, może nawet pojawiła się myśl, czy w ogóle jest to zadanie do wykonania w obliczu ludzkich emocji i faktów z życia Saula. Nauczyciel pyta dzieci, czy gdyby ktoś kazał im iść na przykład do domu przestępcy, czy podjęłyby się tego zadania? Dzieci potwierdzają zasadność obaw i wyrażają postawę zrozumienia dla Ananiasza. Nauczyciel kontynuuje opowieść o tym, że Bóg uspokoił Ananiasza i poinformował go, że przygotował serce Saula do służby w Bożym Imieniu. Wtedy Saul bez wahania wypełnia powierzone mu zadanie. Nauczyciel

podkreśla, że Bóg wysłał do Saula kogoś, kto był blisko – w tym samym mieście, w którym ten przebywał.

Kierowanie procesami uogólniania:

1. Nauczyciel przypomina uczniom przeczytane wersety pomocnicze i wywołuje dyskusje na temat powierzonej nam, chrześcijanom, misji. Misji, która, z Bożego nakazu, jest misją „possible”, czyli misją do wykonania. Dzieci opowiadają o sytuacjach, w których rzeczywiście odczuwały, że Bóg chce aby opowiedziały o Nim koleżance lub koledze. Nauczyciel również dzieli się świadectwem, jak kiedyś Bóg poruszył w sposób szczególny jego serce, aby opowiedzieć komuś o Chrystusie.

2. Dzieci dzielą się tym, jakie uczucia towarzyszą im gdy myślą o ewangelizowaniu. Nauczyciel przypomina dzieciom odczucia z zabawy. Dzieci dokonują porównania tych uczuć – nie zawsze jesteśmy gotowi na powiedzenie czegoś komuś, nawet gdy to rzecz słuszna lub miła. Nauczyciel zwraca uwagę na to, że polecenie z zabawy dzieci zostawiły do swojej wiadomości – jeżeli będziemy tak postępować z Dobrą Nowiną, to ludzie nie usłyszą o Jezusie, a my nie wypełnimy misji, którą nam powierzył. Nauczyciel podkreśla, że misja ta przy Bożej pomocy jest „mission possible”.

3. Nauczyciel nawiązuje do zaangażowania w kibicowaniu polskiej drużynie i do tego, że robimy to dla Polski publicznie i bez skrępowania. Zwraca uwagę dzieci na to, że Polska powinna być dla nas tak samo ważna w obszarze zdobywania ludzi dla Chrystusa, a głoszenie Ewangelii również nie powinno nas krępować, ale angażować równie mocno. Dzieci wspólnie wymieniają i zapisują na arkuszu kartonowym sposoby głoszenia Ewangelii innym ludziom. Dzieci wymieniają znane im misje młodzieżowe działające na

terenie Polski. Dzieci dowiadują się szczegółów o zasadach działania misji i wymieniają znane im osoby ze zboru biorące udział w misjach.

4. Nauczyciel prosi dzieci o odwrócenie zakładek werselem przewodnim do góry i przydziela każdemu dziecku po fragmencie do krótkiego przemyślenia. Po chwili dzieci dokonują próby interpretacji przydzielonych fragmentów przy pomocy nauczyciela.

Wiązanie teorii z praktyką - zastosowanie:

1. Dzieci stają w kółku, kładą prawą dłoń na ramieniu osoby stojącej przed nimi i modlą się o siebie nawzajem, o odwagę do głoszenia Ewangelii, przyszłość związaną z misją. Dzieci dziękują Bogu, że powołał misje do działania na terenie naszego kraju i modlą się o znane im osoby działające w misjach.

2. Dzieci otrzymują do zapoznania się w domu krótką pisemną informację na temat misji młodzieżowych w Polsce.

3. Dzieci zabierają ze sobą i wkładają do Biblii otrzymane zakładki z werselem przewodnim, która zawsze im przypominać o nakazie misyjnym.

Ocena uczniów:

1. Nauczyciel dziękuje dzieciom za zaangażowanie w pracę na zajęciach i dokonuje ogólnej i indywidualnej oceny uczniów.